

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת מטות מסעי - כ"ו תמוז תשפ"ו × עלון 199

בהשגחה

נוסע? לא בגלל הסיבה שאתה חושב

סיפר לי הרה"ח ר' אלחנן רבינוביץ שליט"א מירושלים:

הייתי מוכרח לנסוע לארצות הברית.

היה זה בתקופת חייו של אבי, הרה"צ רבי לוי זצ"ל, שזכיתי ללמוד עמו מדי יום.

יום לפני הטיסה נפגש אבי עם אחד מצדיקי הדור שליט"א. אבי ביקש ממנו ברכה שלא אצטרך לנסוע, ושלא תיפסק החברותא.

השיב לו הצדיק בתקיפות:

"אני אינני יכול לתת לו ברכה כזאת".

וכך הסביר:

אתם חושבים שבנכם נוסע בגלל הצורך שלשמו הוא מתכוון לנסוע? יש לכם טעות.

הקב"ה רוצה שהוא יהיה בארצות הברית; עליו לבצע שם איזו שליחות נסתרת.

כיצד אפשר להביא אותו לשם בדרך טובה, גם אם הדבר בא על חשבון החברותא עם אביו, החשובה כל כך בעיניו?

לכן הקב"ה מזמן לו סיבה שתכריח אותו לנסוע, כדי שיוכל לבצע את שליחותו.

אנשים חושבים שהדברים פועלים כך: יש לאדם צורך לנסוע, ולכן הוא נוסע.

אך האמת היא בדיוק להפך: משום שעל האדם לנסוע, הקב"ה מביא לו את הצורך.

יסוד זה מובא בספר "אור המאיר" (פרשת צו) בשם הבעל שם טוב:

"אותן אנשים הנוסעים לארצות מרחקים בסחורות וכדומה, לא מחשבותיו יתברך מחשבותם. המה מדמים בנפשם שכל נסיעתם לארצות מרחקים היא בעבור הרבות זהב וכסף, ולזה המה מקצים רגליהם.

ובאמת, הוא יתברך יודע לתקן עניינו יותר ממנו, אשר גזרה חכמתו להשלמת נפשו באחת מסיבותיו יתברך הידועים לו יתברך".

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

השוודדים שנמלטו

חבורת שוודדים רצחניים פולשת לכפר סוד שבתימן, והצדיק רבי יצחק גברא יוצא לעומתם ללא מורא, חדור ביטחון חזק ואמונה שלמה.

שבוע. מסופר שלגודל בטחונו העז ותפילתו שנבעה ממעמקי ליבו - תמיד ובכל עת היו כל תפילותיו ובקשותיו מתקבלות לאלתו. כך מסופר שבעת שנות בצורת יוצא היה עם תלמידיו לתפילה במערות הצדיקים, וכבר בחזור היו בגדיהם נרטבים מהגשם השוטף שהחל לרדת.

היה זה לילה שקט ושלו בכפר סוד. ילדים רכים נמו כבר על יצועם את שנתם המתוקה, והמבוגרים סעדו את ליבם בפת של ערבית, מיישבים דעתם מעמל יומם.

איש לא הבחין כי בשעה זו ממש, סכנה איומה מרחפת מעל לראשיהם.

קול פסיעות גסות ושאגות מזרות אימה נשמעו מכיוון פתח הכפר. הייתה זו כנופיית שוודדים רוצחים שצעדה פנימה אל תוככי הכפר בקולות שאגה מקפיאי דם. חרבות משוננות שלופות היו בידיהם, ומבט רצחני ותאב בצע ניבט היה בעיניהם הרעות.

ואז החלו השוודדים דופקים על הדלתות ושואגים מלאו פיהם:

"כולם לפתוח את הדלת מייד! הגישו לנו את כל כספכם, ואם לאו - ניטול את נפשכם ללא רחמים!"

הכול נעלו היטב את הדלתות והסתתרו בבית, רועדים ומתחלחלים באימה גדולה.

קולותיהם של השוודדים, יחד עם זעקות האימה של היהודים האומללים - הגיעו לאוזניו של הצדיק רבי יצחק, הוא קם ממקומו באחת וקרא:

"באלוקים בטחתי, ואינני חת מפניהם. אצא נא ואגרש את הרשעים, לכל יעזו לבצע רעה בבני ישראל! באלוקים בטחתי - לא איראו!"

יצא הרב הקדוש מביתו, אזור בביטחונו העז ובאמונתו השלמה. קומתו התמידה, יחד עם זיו פניו נורא ההוד - קרנו באור מיוחד. התקרב הרב ונעמד לנגד חבורת המרצחים. והנה, אך ראו את פניו הקדושות - מיד נסו ונפוצו בבהלה רבה, והחלו בורחים מן הכפר...

מעל לאלף שנה התגוררה משפחת גברא, משפחת הרבנים המפוארת, בכפר הקטן 'סוד' הממוקם צפונית-מערבית לצנעא. ברצף נדיר של מאות בשנים התקיימה שושלת הרבנים המפוארת, דור אחר דור, כשבהם רבנים מקובלים ובעלי מופתים. מגילת יוחסין עתיקה הייתה גנוזה בידי המשפחה, כתובה על גבי קלף, ובה נרשמו בן אחר בן מדור לדור עד לפרץ בן יהודה.

צעיר ורך לימים היה רבי יצחק גברא, עת נפטר עליו אביו רבי יצחק. (בתימן נהגו לקרוא לבן על שם אביו בחייו). כשגדל, הנהיג את הקהילה ר' יצחק ואחיו רבי אברהם, שכנו 'האחים הקדושים'.

רבי יצחק שימש בעירו כשוטט ובודק וגם כפוסק, והסמיך אחרים לשחיטה. מעידים היו בני המקום ושחים בהתפעלות, כי לבשר שנשחט בידי הצדיק רבי יצחק היה טעם מיוחד וערב. הם תלו את הדבר בקדושתו המיוחדת.

גם כמוהל שימש רבי יצחק, והכניס מאות תינוקות בבריתו של אברהם אבינו.

מלבד ידיעת ההלכה והמומחיות המעשית, יצא שמו של רבי יצחק לטובה בשל בקיאותו ברפואות, בסגולות ובכוונות וייחודים. בני הקהילה שסבלו מחולאים היו באים אליו, ועוד בטרם דיברו - כבר ידע הצדיק ואמר להם ממה הם סובלים, ומהי העצה הנכונה עבורם. לצד גדולתו הרמה של רבי יצחק בתורה ויראת ד', היה גומל חסדים טובים לאין מספר, ובעיתות הצורך היה מסייע בכל כוחו לכל בני הכפר, כרועה נאמן ואב רחמן.

עמוד האמונה היה רבי יצחק גברא. כל ימיו התהלך בביטחון חזק ואיתן בבורא יתברך. מתוך אמונה זכה היה עורך תמיד את תפילותיו הזכות לפני יוצרו - בקול רועם, ברגש עז, ובדמעות לרוב שהיו מרטיבות את האדמה שלרגליו. רבי יצחק מסיים היה שלוש פעמים בכל יום את ספר התהילים, כשהוא משלים מניין עשרים ושישה ספרים בכל

× מי שמתכבד ב'תיקון' ×

סיפר כ"ק הגה"צ רבי שלמה זלמן אונסדורפר שליט"א גאב"ד זלאזיץ, ורב ור"מ דקהל דברי חיים - צאנו בפתח תקוה:

ביום שישי ערב פרשת זכור, ראיתי את ר' בנימין קורץ שיחי נכנס לבית המדרש לתפילת שחרית, ובידיו שתי שקיות מלאות כל טוב. אין זה מחזה נדיר: ר' בנימין נוהג להביא 'תיקון' לעילוי נשמתם של יהודים שונים שהוא הכיר, ובכך הוא גומל איתם חסד של אמת ביום היארצייט שלהם. פעמיים בשנה ה'תיקון' הוא לעילוי נשמות הוריו, ובכל הפעמים האחרות ה'תיקון' הוא לעילוי נשמתם של אנשים שלא זכו לזרע של קיימא או שנרצחו על קידוש השם בשואה, ועוד כיוצא בהם.

הבנתי שגם הפעם הוא מביא 'תיקון', ואמרתי לו, "בטח יש לך יארצייט. תרצה לגשת לעמוד לתפילת שחרית?"

הוא כמוכן רצה, וסיכמנו שכך יהיה. כמה דקות אחריו נכנס למקום יהודי נוסף, שלא היה מוכר לנו. היה זה אברך מבני ברק, לבוש כובע וחליפה. "מי האחראי כאן?" הוא שאל, והפנו אותו אלי.

האברך אמר שהיום יש לו יארצייט, והוא מבקש להתפלל לפני העמוד. "בשמחה", אמרתי, "אבל בשביל זה יש לקבל את הסכמתו של ר' בנימין. הוא זה שרצה היום את העמוד".

ר' בנימין נקרא לשוחח עימנו, ובסופו של דבר הוחלט שר' בנימין יתפלל לפני העמוד את מחצית התפילה, והאברך מבני ברק יתפלל לפני העמוד את חציה השני. וכך היה.

אחרי התפילה הגישו לציבור את ה'תיקון', שר' בנימין הביא ברוחב לב כיד ד' הטובה עליו. האברך התבונן בפתק שרשם ר' בנימין: ה'תיקון' לעילוי נשמת פלוני בן פלוני - ונרעש ממש. השם שהופיע בפתק היה שם אביו המנוח, שיום היארצייט שלו חל היום!

"איך אתה מכיר אותו?!" הוא שאל את ר' בנימין.

"הוא אינו קרוב משפחה שלי", הסביר ר' בנימין, "אבל לפני שנים רבות הוא למד איתי בחברותא, ולכן רציתי להכיר לו טובה ביום היארצייט שלו".

"אני הבן שלו!" אמר האברך בהתרגשות.

כי כן, הקב"ה זימן אותו אלינו, להתכבד ב'תיקון' המכובד שהוגש לעילוי נשמת אביו, וזאת בלי תיאום כלל!

× אוזן תחת אוזן ×

מספר ר' אליהו א. מבני ברק:

בערב שבת הרגשתי עקצוצים באוזן. מהרגשה לא כל כך נוחה, הפך העניין למטריד ביותר, עד שבהמשך השבת כבר התייסרתי

בכאבים עזים באוזן השמאלית. עם צאת השבת התקשרתי לקו החירום של קופת החולים, הצמדתי את הטלפון לאוזן שמאל, ואז גיליתי כי לא די בכך שהיא כואבת מאוד, היא גם לא שומעת! בקושי שמעתי את צליל החיוג. אפילו התקליט המרגיז ששמיעים שם כל פעם, לא הגיע לאוזני. הבנתי שקרה לי משהו חמור.

הרופא שענה לי נתן לי מיד הפניה למיון, ואני פניתי לאיכילוב. שם ערכו בדיקות מהירות, אבחנו ירידה בשמיעה, ורשמו לי תרופה חריפה של סטרואידים נוגדי דלקת. חזרתי הביתה עייף ומיוסר. בנוסף לכאב המתמשך - בכל פעם שנכנסתי למקום אטום, כמו מעלית או חדר ממ"ד, התעצם הכאב ביתר שאת. ואם לא די בכאב - אוזן שמאל שלי שמעה כל הזמן קולות שמזכירים גלי ים עולים ויורדים, קולות שמאיימים להוציא אדם מדעתו, זאת מבלי שתהיה לי כל דרך להשתיק אותם.

למחרת, בשעות הבוקה, סיפרתי לאחי שיחיה על הכאבים הנוראים. "ככה סתם, פתאום בערב שבת הם התחילו, ומאז אין לי מנוחה", אמרתי לו באנחה.

"אני מנסה לחשוב יחד איתך", אמר לי אחי, "יכול להיות שזה קרה בגלל מה שהיה בשבוע שעבר, בחתונה?"

באותו רגע נאלמתי דום. כן, זה יכול להיות. איך לא חשבתי על זה? בתחילת השבוע נערכה שמחת בר מצווה לבנו של אחד מבני הקהילה. אביו של בחור הבר מצווה אינו שומע כלל באוזן שמאל, אבל אוזן ימין שלו עושה עבודה יפה, והוא מתקשר נהדר עם אנשים.

הגעתי לבר מצווה של בנו יחד עם אבי שליט"א, וכיבדנו את האירוע בנוכחותנו.

כעבור יומיים נפגשנו שוב בחתונה. אז עמדתי יחד עם אחי, ואבי הבר מצווה אמר לנו: "תמסרו יישר כוח גדול לאבא שלכם על שהגיע להשתתף בבר מצווה של הבן שלי".

"נמסור", ענה אחי, אבל אני שאלתי, "ומה איתי?...". הרי גם לי מגיעה תודה. גם אני הגעתי והשתתפתי בבר מצווה.

האבא של בר המצווה לא קלט מה אני שואל, ושאל, "מה?"

חזרתי ושאלתי, "ומה איתי?"

והוא, שוב: "מה?"

כאן כבר איבדתי סבלנות ואמרתי, "מה, אתה לא שומע? אתה חירש?"

בחתונה כמו בחתונה, התזמורת רועמת, הרגליים מתעופפות, כל רגע מישור אחר עובר לידך או שאתה עובר ליד אנשים אחרים. כל כך קל לשכוח משפטים שנאמרו, בפרט אם כנראה הם גם לא נשמעו, ואני המשכתי בענייני בלי להסב תשומת לב מיוחדת לאירוע הקטן הזה.

אבל יושב בשמיים ראה הכול, ותבע את עלבוננו של היהודי

שמחת הבוטח ושלוחתו - כשיש לו וגם כשאין לו ממון

וּמִתּוֹעֵלַת הַבִּטָּחוֹן. יֵצֵר מִמּוֹן נִצָּחוֹן. לְהוֹצֵאת מִצּוֹת בְּרוּחַ נְדִיבָה וּבִקְסָרוֹן מִמּוֹן. טוֹבָה בְּהִמּוֹן. פְּטוּר מִחוּבֹת הַפְּסָפִים הַמִּיֻּטִּיבָה וּמִמַּעַט טְרִדְתּוֹ. בְּשִׁמְרִתּוֹ וְהִנְהָגָתּוֹ. וּמִפְּזוֹר הַנֶּפֶשׁ דַּעַת יְשִׁיבָה לְבוֹטֵחַ רָגַע. מִטְרִדָה דֹאגָה וַיֵּגַע. שָׁמַח בְּחֻלְקוֹ וּבְשִׁלוּהַ שְׂכִיבָה

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנעבאלג שליט"א ×

הוא יכלכלך

אם רק נתבונן סביבנו, נבחין בשפע שבו אנו מוקפים. יש כל כך הרבה על מה להודות לבורא העולם! ידו פתוחה, והוא יכול להעניק לנו הכול. הוא רק רוצה שנאמין ונבטח בו. לא הלוואות, לא גלגולי חובות, אפשר לבקש מד' הכול. במקום לעמוד בתור לגמ"ח - להושיט ידיים לשמיים ולבקש ממי שהכול שלו. לבטוח בו שהוא יכול לתת לנו את כל צרכינו.

סיפר לי אחד משומעי השיעור, שהוא זכה לארס את בנו, וכיון שבמהלך השיעורים הוא שמע על יהודים שהשיאו את צאצאיהם מבלי שנטלו הלוואות, עז היה רצונו להימנות עמהם.

באותו יום שבו בא בנו בברית האירוסין, הוא התחיל לומר בכל יום את ספר רביעי שבתהילים. כל יום, ללא גוזמה. הקפיד על כך במלוא הרצינות.

לאחר תשעה חודשים הוא התקשר אליי: "אנחנו בערב שבת עליה לתורה", שיתף אותי. "החתונה תהיה בשבוע הקרוב, בעזרתו יתברך. כל ההוצאות, כולל הוצאות החתונה עצמה, כולל הכול - מכוסות ומשולמות, בחסדי שמיים, בלי שלקחתי הלוואה אחת!!!

אני רוצה לספר זאת ברבים כדי שכולם ידעו על כך. שכולם יפנימו שעל ידי תפילה וביטחון עז במי שהכול שלו, אפשר להסתדר בלי להתקרב להלוואות". שיחת הטלפון לא חידשה לי מאומה. גם אני חוויתי כך את הדברים, בחסדי שמיים: לאחרונה זכיתי להשיא את אחד מילדיי, ועם הרבה תפילות, תהילים ובקשות, קיבלתי מלמעלה את כל צורכי החתונה!

כמובן, מהלך כזה חייב להיות בהסכמת בני הבית, וזה אפשרי בעזרת החדרת הרבה דיבורי אמונה וביטחון.

הקב"ה עוזר ויעזור הלאה שלא אצטרך להגיע לידי מתנת בשר ודם ובוודאי לא לידי הלוואתם, לא אני ולא אף אחד ממשפחתי. יהי רצון שלכולם יהיה שפע גדול מידו הפתוחה והרחבה של מלך העולם.

שקראתי לעברו בדיוק בעניין המום שממנו הוא סובל. "מה אני יכול לעשות?" שאלתי את אחי. "תבקש ממנו סליחה".

השגתי מספר טלפון של היהודי הזה, וחששתי מאוד להתקשר אליו. לא רציתי לשוב ולתאר כמה חסר התחשבות הייתי. אמנם באותו רגע לא זכרתי בכלל שהוא אכן לא שומע, ואמרתי את מה שאמרתי כמין ביטוי, בלי מחשבה, אבל תירוצים לא עזרו לי. הייתי חייב לעמוד מאחורי המשפט האומלל שהשמעתי, כי האוזן כאבה עד אימה, ואני ציפיתי לישועה בכל לב, גם במחיר מאוד לא נעים, של בקשת סליחה.

בשעה אחת עשרה בלילה התקשרתי לאבא של חתן הבר מצווה. הטלפון מוצמד לאוזן ימין, כמובן, ולפי כל ההסתברויות, גם הוא הקשיב לי באוזן הימנית. התנצלתי על מה שהיה בחתונה, וכצפוי, הוא לא בדיוק הבין על מה אני מדבר. הוא זכר שצעקתי משהו לעברו, אך לא בדיוק שמע מה. ועכשיו, הוא הבין וסבר וקיבל. מידותיו הטובות עמדו לי, והוא סלח לי. הוא אף הוסיף ואמר שלוש פעמים "מחול לך", ואיחל לי בריאות שלמה בשתי האוזניים.

בשעה שתים עשרה שמתי לב שההרגשה באוזן הוטבה. הגלים הגועשים בפנים הרפו, וכשנכנסתי לממ"ד הרגשתי כרגיל, בלי תחושת האטימות הקשה. למחרת כבר שמעתי באוזן שמאל כאחד האדם.

המשכתי לקחת את התרופה שהרופא רשם לי, וכעבור תקופת מה האוזן התרפאה לחלוטין!

נוכחתי לראות איך הקב"ה תובע עלבוננו של יהודי, ושהעניין שאסור להזכיר לאדם את מומו אינו פשוט כלל, בין אם הוא שומע זאת ובין אם לא.

זה היה כל כך שקוף וברור, כי הרופא אמר שהטיפול שהוא נותן משפיע רק תוך כמה ימים, ואילו אצלי זה השפיע תוך יום וחצי, שעה מאז השיחה הגורלית שהחזירה לי את השמיעה.

את המסר כבר קלטתי לכל החיים. באוזניים שלי.

× עד לפתח הבית ×

מספר ר' מרדכי יאקאב מביתר עילית:

אחותי הכלה הייתה לחוצה. היא רצתה לדעת שכבר יש לה דירה לגור בה, והיא ביקשה מההורים שלי שיתחילו לצאת לסיורים במקומות המתאימים. באותו זמן הייתה העיר ביתר בכותרות, ואחותי ממש התחננה שילכו איתה לראות דירות בביתר, עד שימצאו דירה המתאימה לרכישה.

הבעיה הייתה, שבאותה עת אבי לא היה נייד. הוא סבל מקושי בריאותי שהשאיר אותו מרותק לבית. לא הייתה לו שום אפשרות לקום ולנסוע. למול סערת רוחה של אחותי, היה אבי שלו ורגוע, כשהוא אומר לה, "לא צריך לדאוג. את רואה שאני לא יכול לצאת ולנסוע, ואם אי אפשר ללכת לדירה, הדירה יכולה גם לבוא אלינו הביתה".

אבי אמר זאת באמונה תמימה וברוגע שנובע מביטחון. היה לו ברור שהוא עושה את כל ההשתדלות שהוא יכול לעשות בעת ההיא.

באותו ערב שאבי אמר את המשפט החשוב הזה, דפק שכן על דלת הבית וביקש לדבר עם אבי. "תשמע", כך התחיל, "קניתי דירה בביתר, אבל בסופו של דבר אני רוצה למכור אותה. יכול להיות שהיא תתאים לבתך הכלה".

ככה, פשוט, אחרי שאבא אמר שהדירה יכולה לבוא אליהם הביתה, באה הצעה ונוחתת אצלם בבית...

בסופו של דבר קנו לזוג הצעיר דירה אחרת, ולא את הדירה שהגיעה עד דלת הבית; אבל, את המסר הם לקחו איתם הביתה.

והשב כהנים

"אצלנו בבית הכהונה חיה ומורגשת", משתף יהודה קליינמן, "והיא חלק בלתי נפרד מהשיח בביתנו. לדוגמה, בשבת אחת, בעוד כולנו יושבים לסעודה, שמענו לפתע את אחי בן השנתיים וחצי אומר: 'הכהן נכנס לבית המקדש ומקטיר קטורת'... הוא חי ונושם את בית המקדש. יש לנו ספרים עם תמונות והמחשבות, והוא מדפדף בהם, שומע הסברים ומתחבר. כשהיינו ילדים קטנים, התמונות בחדר הבנים היו של כלי בית המקדש, ואנו מכירים אותם טוב מאוד מילדות. עוד דוגמה: כשאוכלים אצלנו בשר, בפרט בצ'ולנט של שבת בבוקר, אנו מזכירים לעצמנו שצריכים לאכול בשר כדי להתאמן לקראת בניין בית המקדש, אז נזכה לאכול מן הזבחים ומן הקדשים".

"גם כשמזכירים משהו בקשר למטבח, תמיד מזכירים גם שבעזרת ד' בבוא הגאולה יהיה לנו בבית עוד מטבח, בשביל קדשים. לפעמים אנחנו מקבלים הביתה שמן זית של תרומה, ואז אסור לתת ממנו למי מהמשפחה שאינו כהן. כמובן בכל מקום כשמגיעים לברכת המזון, בפרט כאשר אין כהנים אחרים, מכבדים אותנו בזימון או לפחות מזכירים אותנו: 'ברשות הכהנים...'".

"כשאמא או אבא רוצים לזרז אותנו בערב שבת, בבוקר או בכל הזדמנות אחרת, הם מזכירים לנו: 'כהנים זריזים הם'".

"כשמדברים על בית המקדש, אנחנו יכולים לדמיין את עצמנו עושים את הפעולות ולא רק צופים בהן מהצד. ב'קול יעקב', הישיבה הגדולה שבה אני לומד, יש לימוד מיוחד לכהנים בלבד: בין הסדרים אנחנו לומדים בספר 'עבודת הקרבנות', ובכל חודש נבחנים ומקבלים מלגה סמלית. הלימוד הזה מחבר אותי מאוד לשליחות המיוחדת שלי ככהן", מספר אברהם כהן.

"אצלנו מגיל ארבע לומדים חומש ויקרא, וחיים ממש את עבודת הכהנים", מוסיף יהודה קליינמן. "הילדים רצים בבית יחפים, חוגרים אבנט ומאלתרים מצנפת, מכינים ממשחקים 'מגלשה' כמו הכבש שלפני המזבח, 'שוחטים בהמות', 'זורקים דם' ועוד ועוד..."

(מתוך מדור 'מאחורי הקלעים' - ילדים מספרים)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

מצווה גוררת שמירה

מספר ח.נ. מביתר עילית:

לפני כמה שנים ישבתי באוטובוס שנוסע מביתר עילית לירושלים. לידי התיישב יהודי שאני מכיר מאזור מגוריי. מפעם לפעם אני רואה אותו נכנס להתפלל בבית המדרש, וגם פוגש בו לפעמים בתור במכולת. עד לאותה נסיעה באוטובוס, לא ממש הכרתי אותו, ולא ידעתי מהם מעשיו. עתה זימן אותנו הקב"ה לספסל אחד, ותוך כמה דקות כבר ידענו זה על זה כמה דברים חשובים. יותר נכון: אני ידעתי עליו דבר חשוב.

הוא סיפר לי שהוא נוסע לכותל המערבי כדי להתפלל לד' שירחם עליו ויושיע אותו בענייני פרנסה. הוא שקוע בחובות למעלה ראש, וכבר צבר בחייו מאה אלף שקל שהוא חייב לבנק, לגמ"חים, לארגונים ולאנשים פרטיים.

שאלתי אותו במה הוא עוסק, והוא אמר שהוא סופר סת"ם, ושהלוואי שיהיה מישוה שיהיה מוכן להשקיע אצלו כתיבה של ספר תורה ולשלם מראש מאה אלף ש"ח. "אם יהיה מישוה כזה, זו תהיה ישועה", הוא אמר לי. "ככה יהיה לי שקט מהחובות, ואני אוכל להתחיל ברגל ימין, עם כלכלה מחושבת, ולצאת מהסירוף שאני חי בו עכשיו".

הנסיעה המשיכה, ובסופו של דבר נפרדנו בברכות לבשרות טובות ולישועה בקרוב. ככל הנראה, תפילתו של חברי לספסל הנסיעה בקעה רקיעים, כי אני התחלתי לחשוב ברצינות על הכיוון שעליו הוא דיבר. להשקיע אצלו בכתיבת ספר תורה.

באותם ימים נפל לידי סכום כסף גדול, מירושה שחולקה בין הגיסים. חשבתי לעצמי, שברוך ד' יש לי פרנסה טובה, ואני חי את חיי ברווחה יחסית. איני זקוק לכסף הזה כדי להתקיים, וזה בהחלט רעיון נהדר, לזכות במצווה של כתיבת ספר תורה.

חוץ ממצווה זו, ארוויח גם את המצווה של החסד, להחזיק בידי מי שעומד ליפול כלכלית, ולמנוע את נפילתו. זו מצווה גדולה כל כך, שבוודאי תהיה לי זכות גדולה אם אקיים אותה.

הפכתי בעניין שוב ושוב, והרעיון הלך ונראה מציאותי יותר ויותר. ככל שנקפו השעות הרגשתי שזה הדבר שאני צריך לעשות, ושברור שעליי לקחת את הכסף ולהעביר אותו לסופר שפגשתי באוטובוס, שיכתוב לי ספר תורה. הייתה לי משיכה מיוחדת לעשות זאת. אפילו לא ביקשתי ממנו דוגמה של כתב ידו, כפי שבדרך כלל נהוג לעשות.

ואכן, למחרת התקשרתי אליו ואמרתי: "תקשיב, אני רוצה להשקיע אצלך כתיבה של ספר תורה!" הוא היה מרוגש. נפגשנו, חתמנו חוזה, והוא קיבל על המקום מאה אלף שקלים.

"יש לי עוד התחייבויות", אמר לי הסופר, "ואני חייב להתקדם איתן. אבל אני אשתדל, במקביל, לכתוב את הספר".

בינתיים התעוררו כל מיני דיונים במשפחה שלי, מה לעשות בכספי הירושה. אחד הגיסים הציע להשקיע את הכסף בהשקעה משתלמת, שהוא בירר עליה מכל הכיוונים. הגיסים האחרים הצטרפו אליו, ואילו אני, שכבר השקעתי אצל הסופר את כל הכסף, נמנעתי מכל העניין.

"חבל", אמר לי כל גיס בסגנון שלו, "אתה סתם מתבדל מהמשפחה. ההשקעה שלנו היא רעיון טוב. איך תרגיש בעוד כמה שנים, כשתראה שלכולם יש, ולך אין?" אבל אני לא התחרטתי. הרגשתי שעשיתי מעשה טוב.

עברו שלוש שנים. במהלך רחרחתי פה ושם סביב הסופר, כדי לדעת האם הוא מתקדם בכתיבת ספר התורה. בירורים קלים העלו שהוא לקח את הכסף, העביר לבעלי החובות, והמשיך בענייניו, בלי לכתוב עבורי אות אחת.

רשמתי לעצמי בזיכרון, שיש לי אצל הסופר מאה אלף שקל. הרי לפי התנהגותו ניכר היה שהוא אכן במצוקה נוראה, הוא לא היה גנב חלילה, והחוזה הרי רשום אצלי - אז אם כרגע הכסף לא דחוף לי, אני לא אומר לו כלום. אחכה שיעבור זמן, ואז אחליט האם אני מעדיף כתיבה של ספר תורה, או שיחזיר לי את הכסף.

ברוך ד', החיים המשיכו במסלולם, ובתי הראשונה באה בברית האירוסין. בשלב הזה, מאה אלף שקל הופכים לחיוניים ביותר, ולכן, לראשונה מאז לפני שלוש שנים, התקשרתי אל הסופר מהאוטובוס.

הוא גמגם כהוגן, אבל אני הרגתי אותו באומרי: "מה שהיה היה. עכשיו אני צריך את הכסף".

הסופר הציע רעיון, שאני אקח הלוואת גמ"ח של מאה אלף ש"ח, והוא ישלם אותה

טיפוס אל"ף יוצרים קשר לפני שהוא מחתן, לטיפוס ב"ת פונים כשעושים סיום, ועם טיפוס גימ"ל מדברים בחנוכה. הוא היה צריך ללכת לפי הכלל הזה, ולדבר איתי באלול. אם הוא החליט בכל זאת לדבר איתי עכשיו, אני צריך להיענות לו.

אך לי זמן להתעודן בפרטי החשבון של הכולל, כך שרק ביום שישי בשעה עשר בבוקר הצלחתי לעשות העברה מסודרת של אלף ושמונה מאות ש"ח לכבוד לומדי התורה.

גם בזה חרגתי ממנהגי, כי באופן עקרוני, בימי שישי אני מתעסק עם כסף. אבל כאן זו הייתה צדקה, ועשיתי זאת בשמחה.

במוצאי שבת קיבלתי שיחה נרגשת מהבן שלי. הוא סיפר לי סיפור מצמרר: הוא יצא עם חבר לטיול במדבר. שניהם אחראיים ומכירים את המסלול, אך למרות זאת הם התבלבלו. הם הלכו ב'שביל מוכר', אך לא שמו לב לסימון, והמשיכו עד שהגיעו למצוק מסוכן - שביל צר מאוד, סלעי ומחוספס, אשר משני צידיו פעורה תהום. לחזור - הם לא יכלו. להזעיק עזרה - לא היה שייך. ציוד מתאים לא היה להם. רק הקב"ה לבדו הציל אותם. בזהירות רבה הם הניחו יד ואחר כך רגל ושוב יד ורגל, עד שעברו את הקטע הקשה.

ברוך ד', חייהם ניצלו.

הם הבינו את גודל הנס, ובשבת בבוקר עלו לתורה ובירכו 'הגומל'. בני סיפר לי על כך עם כל הפרטים המחרידים, ולפתע עלה בדעתי לחבר בין הטיול שלו לבין הנתינה שלי. שאלתי אותו, "מתי זה היה, שהיית בסכנה הגדולה הזו?"

והוא ענה לי, "בעשר בבוקר".

עשר בבוקר, יום שישי. ברגעים שאני עסקתי בנתינת צדקה, חייו של בני ניצלו.

חשבתי שאני עושה טובה לראש כולל, ועכשיו אני יודע שד' שלח את הראש כולל אליי כדי להציל את הבן שלי.

בתשלומים. הסכמתי, והכסף חזר אליי.

חלפו כמה ימים, ואז נודע לי איזה חסד עשה עימי ד'! הגיסים שהשקיעו את דמי הירושה בהשקעה מיוחדת ומשתלמת, גילו כי ההשקעה נכשלה וכל הכסף ירד לטמיון. אני הייתי היחיד מבין כולם שנשאר עם כספי הירושה, אשר הביאו לי תועלת מרובה בחתונת בתי שתחיה, תודה לד'.

סיפרתי על כך לסופר. עליתי אליו עם בקבוק יי"ש וכוסית, כדי להודות לד' יחד בברכת 'שהכל נהיה בדברו'.

× צדקה מצילה ממוות ×

מספר א. ליברטי:

הרב יוסף, ראש כולל של אברכים העמלים בתורה, התקשר אליי בתחילת חודש תמוז, והזכיר לי שהוא זוכר אותי לטובה מחודש אלול של השנה שעברה. תרמתי לו אז סכום יפה בשביל הכולל. אמרתי לו, "גם אני זוכר אתכם ומתכנן לתרום, אבל מה הקשר לדבר על זה עכשיו, בחודש תמוז?"

"תמיד צריכים", אמר לי הרב יוסף. הוא ראש הכולל, ובכל חודש עליו לחלק מלגות לאברכים וגם לשלם כל מיני תשלומים. הבנתי זאת, אבל לא חשבתי שעליי להקדים את התרומה בגלל זה. המנהג שלי הוא לתת בחודש אלול, לא בתמוז.

סיימתי את השיחה בלי להתחייב לכלום, ובעצם דחיתי אותו.

התחושה שלי אחרי השיחה לא הייתה טובה. נכון שיש לי כללים, ונכון שאני לא משחרר סתם כספים, אבל בכל זאת, הכללים שלי, ככל שהם צודקים, לא לקחו בחשבון שהרב יוסף יתקשר אליי בזמן שהכולל במצוקה. חוץ מזה, אם חושבים קצת יותר לעומק, הטלפון הזה לא הגיע סתם. למה שראש כולל יתקשר אליי בתמוז, כשאני נוהג לתרום באלול? למה שלא יחכה בסבלנות, וייצור קשר בזמן המתאים? כל מי שמגייס כספים יודע, שעם

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד עורכי העלון הנפלא 'השגחה פרטית'.

ברצוני לשתף מעל גבי העלון את שהתרחש עימי. אין מקום מתאים יותר לספר על השגחתו יתברך, מאשר במה זו.

ובכן, לפני מספר חודשים זכינו בסייעתא דשמיא, ונכדתנו התחתנה בשעה טובה. החתונה נערכה בבני ברק. הגענו לעיר בשעה מוקדמת מעט, וכדי לנצל את הזמן היקר, נכנסתי לבית הכנסת 'לדרמן', ושם ישבתי ולמדתי עד שהגיע הזמן לצאת לחופה.

רק באולם השמחות הבחנתי שמשקפיי אבדו. חיפשתי אותם בכל מקום אפשרי, ואף ביררתי אצל הנהג שלקח אותנו לבני ברק, אך המשקפיים לא נמצאו.

מאז עברו כמה וכמה חודשים, והנה שוב חתונה בבני ברק. בבוקרו של יום החתונה נודע לי על יהודי שנמצא במצב כלכלי

לא פשוט, והענקתי לו מאתיים דולר שהיו לי בבית.

ושוב הגענו לבני ברק מוקדם, ושוב אני הולך ל'לדרמן' לנצל את הזמן וללמוד. והנה - הפלא ופלא! המשקפיים שלי מונחים מול העיניים על מדף בבית הכנסת, ממתניים כבר זמן רב שאטול אותם!

שווי המשקפיים הוא כשבע מאות ש"ח, כשווי הצדקה שנתתי באותו יום!

חושבני שכל מילה נוספת מיותרת...

תודה על העלון המחזק תמיד!

בכבוד רב,

יצחק וייס, ירושלים

למי מחכה האוטובוס?

מספר מדכי מירושלים:

היה זה בשנה שעברה. התארגנו כל בני המשפחה, לנסעה חשוכה. בסיום ההתארגנות יצאנו מהבית, גוררים החוצה את התיקים הכבדים, ונכנסנו הישר למעלית.

איני יודע האם היה זה המשקל של כלנו, שהכביד על המעלית, ואולי היתה סבה אחרת לתקלה; כך או כה, אחרי רגע של תנועה נעצרה המעלית והחשיכה בבת אחת. "אוי! נתקענו!" קראנו - הילדים - בבהלה.

ההורים שלי הרגיעו אותנו, והראו לנו שהנה כבר מתרגלים והחשך אינו מחלט. לחצנו על כפתור המצוקה, שהשמיע צריקה. קוינו שמשיהו מבחוץ ישמע את הצריקה ויזעיק טכנאי מעליות שיחלץ אותנו במהרה.

עברו דקה ושתיים, כשאנו מחזקים זה את זה וקוראים תהלים לשחרור מהמעלית.

"אוי, האוטובוס!" אמרה אחותי פתאום. "הוא היה אמור להגיע ממש עכשיו! בטח הפסדנו אותו... לא עזר שיצאנו מקדם..." היא נאנחה. היינו צריכים לנסע באוטובוס שהתדירות שלו נמוכה מאד. "אבא, מה יהיה?" שאלתי. "מקסימום לא נסע", הוא אמר. "זה חבל, אבל הכל משמים. גם זו לטובה!"

לפתע הרגשנו שהמעלית רוטטת. אוס, האור נדלק! המעלית ירדה לקומת הכניסה ונפתחה. מי פתח אותה? לא ברוח. לא ראינו אף אחד. "תודה לך!" מלמלנו תוך כדי ריצה.

'טסנו' לתחנה בזריזות עצומה, יודעים שכנראה החמצנו את השעה.

להפתעתנו גלינו מרחוק את האוטובוס המיחל, עומד בתחנה בדלתות פתוחות וממתין לנו!

עלינו עליו, מתנשפים ומחייכים, ורק כשהתישבנו בנחת נסגרו הדלתות.

כל הנוסעים נאנחו אנחת רוחה. "הו, סוף סוף!" נשמעו קריאות מכף עבר.

"מה סוף סוף? איך ידעתם לחכות לנו?" שאלתי ילד אחד. "לא חכינו לכם בכלל..." הוא גחך. "פשוט, היתה תקלה בדלתות. הן לא הצליחו להסגר עכשיו סוף סוף הן נסגרו לכן כלם שמחים. זה לא שאתם כל כך חשובים..."

'אנחנו דוקא כן חשובים', חשבתי לעצמי. 'אצל אבניו שבשמים אנחנו חשובים מאד, והוא זה ששחרר את המעלית ועכב את האוטובוס ממש בשבילנו!'

מבחן מדיק בשבילי

מספר מדכ'לה תפלינסקי מבית שמש:

אצלנו בפתח זוכים ללמוד את דברי הגמרא האהובים בצורה יסודית: גמרא, פרוש רש"י ותוספות.

פעם בתקופה מגיע בוחן חשוב שעורך לנו מבחן בעל פה. כיצד מתנהל המבחן? הבוחן יושב בחדר נכנסת אליו קבוצה קטנה של ילדים, והוא מפנה אליהם שאלות מתוך החומר הנלמד - שאלה אחת לכל ילד.

אחרי שכלם מסיימים לענות על השאלות, יוצאת הקבוצה, ונכנסת הקבוצה הבאה.

באחד המבחנים, אחרי ששננתי את הגמרא והמפרשים בימים שקדמו למבחן, הרגשתי מוכן וערוך

לבחינה. הייתי בין הילדים שנבחרו להקנס ראשונים אל הבוחן.

המלמד נגש והתחיל להכניס את הילדים. משום מה, כשהגיע אלי הוא נעצר. "אתה תקנס בקבוצה השנייה", אמר לי.

כעת נותרו לי כמה דקות עד שייגיע תורי. נזכרתי שאתמול בערב כשפניתי לישון, עדין היה 'תוספות' אחד שלא הבנתי עד הסוף.

נצלתי את הדקות האלה כדי לחזור שוב על הקטע ההוא.

כשהמלמד הכניס אותנו, הייתי הראשון בחבורה. הדלת נסגרה והבוחן התחיל אתי מיד: "הסבר לי בבקשה למה הכונה ב'תוספות'..." - וכאן הוא הזכיר בדיק את הקטע שאותו שננתי ברגעים האחרונים!

כך יכולתי לענות לבוחן תשובה רהוטה, שממש עמדה על לשוני מלפני דקה. ראיתי איך ד' מסיע ללומדי התורה, כן, גם בדבר קטן כזה - שלא אהיה נבוך מול שאלה שאיני יודע מהי התשובה עליה.

רק חצי נפילה

מספר מוטי פוגל מירושלים:

אחי הקטן טפס למטת הקומתים העליונה. כנראה הוא לא נזהר כמו שצריך,

כי פתאום נשמעה ממנו צעקה:

"אהההה!!!" כשהוא החליק ונפל! רצנו לחדר לבדק מה אתו...

אבל, רגע! לא שמענו 'בום'... לא

נשמעה שום חבטה! רק קריאת "ד",

תודהו! מפי אמא שלי... היא בדיק

היתה שם, ליד המטה, וכשהוא החליק היא

הושיטה את ידיה ותפסה אותו באמצע הנפילה!

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הקנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השופר) והקלט את הסיפור שלך.

נפילה למטרה

פרק 3
מחור 4

תקציר: בעבר, רפאלקיה נצל מהפנור אך גדל הרחק מהיהדות. בהווה הוא כבר קשיו, הנזכר בהוריו בגעגועים.

מספר הרה"ח ר' יוסף מאיר משינסקי שליט"א:

לפני מספר שבועות, סיפרתי כאן במדור על הארה מיוחדת שקיבלתי משמיים, שבעד לפני חתונת בתי. ציינתי שאני זוקף זאת לזכות התעסקותי בענייני 'השגחה פרטית'.

כזכור, שבעד לפני חתונת בתי ניגש אליי ידיד ואמר: אם משהו שואל אותך איך אתה מחתן, תגיד לו שיש עוד משהו שמחתן באותו לילה, והוא משלם במקומך. שאלתי אותו למה כוונתו, והוא השיב: הרי אמרו חז"ל שהקדוש ברוך הוא, האב והאם - שלושתם שותפים באדם. אם כן, אתה והקב"ה מחתנים יחד את בתכם.

בעקבות המשפט המחזק הזה, זכיתי להארת פנים מיוחדת במהלך ימי השמחה, כפי שסופר כאן בהרחבה. כעת ברצוני להביא בפניכם עוד מעשה מופלא:

זכיתי, ואני מקושר מאוד להרה"ק מריבניץ זיע"א, הטמון בבית החיים במונסי שבארה"ב. הקמתי כוללים לעילוי נשמות, אחד מבניי קרוי על שמו, ואני נוהג לפקד את ציונו לעיתים קרובות. כבר ראיתי ישועות ומופתים לאין שיעור שאותם אני זוקף לזכותו, זיע"א.

ביום החתונה רציתי להניח הזמנה על הציון של הרבי מריבניץ. לכאורה לא היה סיכוי שזה יקרה, שכן, אני נמצא בבית שמש, והוא טמון במונסי. אך לשותף שלי, הקדוש ברוך הוא, שמחתן עימי הלילה, יש דרכים משלו. הסכיתו ושמעו:

ידיד יקר התקשר אליי ואמר לי: 'כעת אני במונסי, ולכן איני יכול להגיע לחתונה של בתך. אם כן, רציתי לברך אותך טלפונית'. התרגשתי: יש לי משהו במונסי! שאלתי אותו בהיסוס, 'אולי יש לך הזמנה לחתונה שלנו?' והוא אומר לי: 'כן! אם כן, אני אומר לך, תוכל להניח את ההזמנה על הציון של הרבי הקדוש מריבניץ? 'בוודאי' - נעניתי - 'בדיוק כעת אני בדרכי לשם'. 'כשיצאתי לארצות הברית' - כך הוא מסביר לי - 'לקחתי עימי את ההזמנה שלך, מתוך מחשבה שאולי אמצא גביר בעל יכולת שמחתן באותו לילה, ושירצה לקחת על עצמו את הצואות החתונה שלך'. נעניתי ואמרתי לו: 'אני מצאתי משהו שמחתן באותו לילה! והוא זה ששלח אותך עם ההזמנה עד מונסי, כדי שתניח על הציון את ההזמנה לחתונה...'

התזקקות מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

✕ **המקום:** העיר לוד, שכונת אחיסמך.

✕ **נקודת החלוקה:** בתי הכנסת שבשכונה.

ברחובות החדשים, בבניינים הגבוהים והיפים, הולכת ומתהווה לה שכונה שיש בה הכול: משפחות צעירות לצד ותיקות, קהילות שונות, ובתי כנסת מלאים בתורה ובתפילה.

ההתפתחות של שכונת אחיסמך החלה לפני כשש שנים. אז התאכלסו הפרויקטים שבשכונה, ומשפחות צעירות יותר של אברכים בני תורה, הפכו את הבניינים הדוממים לשכונה תורנית תוססת.

בשעת ערב, כשהשקט של סוף היום מתחיל לרדת על השכונה, אפשר לראות את תנועת האנשים בין בתי הכנסת. תפילות מנחה ומעריב, שיעורי תורה... החיים מלאים באחדות וברוחניות. ובתוך כל זה נוכחת ההשגחה הפרטית: סיפורים קטנים של השגחה, דיבורים ושיעורים של תורה ואמונה. תשאלו את התושבים, הם כבר יספרו לכם: הכול בזכות העלון. מאז החלה השכונה להתאכלס, הופץ בה העלון "השגחה פרטית", גודש ומלא במדורים מגוונים, סיפורי השגחה מופלאים ומאמרי אמונה וביטחון.

מדי יום שיש, עם כניסת השבת, מקבלים התושבים לידהם את העלון, המופץ בין בתי הכנסת שבשכונה. וכל אחד במקום בו הוא קובע את תפילתו, קורא בו, מתחזק, אוסף ומפנים דיבורי אמונה וביטחון, כי הוא לבדו עשה ועושה לכל המעשים.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזוה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרסית השגחה

פרסית האלף

1000

1,000 נקודות הפצה חדשות

לדישת מנני הפצה חייגו:

***6176**

שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

להצטרפות מארה"ב - 3293-308-585

ההשקעה הטובה ביותר

השקעה נכסית מינמלית + מאמץ לא גדול פעם בשבוע

מניב לך את התשואה הטובה ביותר, בעולם הזה ובעולם הבא

הצטרף למאות מנניים המפיצים את העלון - וזוכים לדבבות זכויות

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

- ✕ משה בן נחמה שינדל לזוג הגון בקרוב במהרה ולזכות לבנים תלמידי חכמים
- ✕ לזיווג הגון נתן בן בת שבע נאוה
- ✕ בקשו רחמים מרובים עבור האברך יצחק בן יצחק (קלצקין)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנח.

תכלית העלון הוא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.